

Pěchota u nás a v cizině.

Mobilisace na zkoušku.

Francouzská vojenská správa, chtějíc se přesvědčit o pravděpodobné výkonnosti mobilisačních středisk a hodnotě záložních pluků, provedla v době od 21. srpna do 5. září minulého roku na zkoušku mobilisaci pěšího pluku 11. zuávů v Belley.

Vylíčíme zde stručně podle zprávy v „La France Militaire“ hlavní údobí tohoto pokusu.

V Belley jsou kasárny částečně obsazené. V nich by se mohly ubytovat 2 prapory 11. zuávů, zbytek pluku by bylo třeba ubytovat v městě. Aby cvičení odpovídalo mobilisačním poměrům, rozhodl se určený velitel pluku ubytovat pluk v okolních vesnicích; tam ubytování bylo zajištěno již v červenci.

V každém ubytovacím místě byly připraveny prodejny vojenských zátiší. K rychlému vytvoření soudržnosti záložního pluku, který dosud existoval jen na papíře, připravil velitel pluku pro 11. zuávy plukovní pochod, plukovní heslo „Oko za oko, zub za zub“ a plukovní prapor.

Důstojníci pluku byli povoláni o 5 dní dříve než mužstvo. U rot, jejichž velitelé byli záložní důstojníci, byl zařazen alespoň 1 nižší aktivní důstojník.

Od 16. srpna docházejí důstojníci. Mnoho záložních důstojníků přijelo se svými auty. Objevují se orientační nápisy, ukazovatelé cest a tabulky na připravených ubytovacích místnostech. Vše je připraveno pro příchod mužstva.

21. srpna dopoledne přijíždí 500 mužů, odpoledne 1000 mužů. 22. srpna zbytek 600 mužů. Z nádraží odvádějí mužstvo poddůstojníci do přijímací kanceláře; v ní se mužstvu odeberou osobní doklady a každý dostane plynovou masku a stanový dleč. Po lékařské prohlídce a vystrojení dostane mužstvo stravu a odchází do svého ubytovacího místa.

Nyní jde hlavně o to, učinit z různorodých živlů jednotnou masu. Na první pohled se to zdá nemožné pro různý původ záložníků: byli povoláni ze všech krajů Francie a ze všech sociálních a společenských vrstev: boháčů, vyhladovělých, poloza-městnaní a nezaměstnaní dělníci, řemeslníci atd.

Hloučky vedené aktivními poddůstojníky přicházejí ke kanceláři roty. V ní jsou zapsáni do seznamů a po doplnění jejich ústroje jsou ubytováni u svých čet. Od prvního dne je seznamují polnice s pochodem 11. zuávů.

Druhý den je již vše na svých místech, každý zná své určení. Zaprášené stoly jsou přeměněny na čisté světnice. Počíná výcvik.

Probírá se výcvik družstva a čety, provádí se cvičení v rotě, v praporu, zesíleném tanky, noční cvičení. Praktický výcvik je zakončen dvoudenním závěrečným cvičením. V deštivých dnech se probírá v učebnách Polní řád a jeho užití u malých jednotek.

Dbalo se zvláště na to, aby mužstvo bylo po celou dobu účelně zaměstnáno. Zaháli-li mužstvo, nudí se a pochybuje o nutnosti svého pobytu na vojně. Zabíjet čas bezúčelným mechanickým výcvikem nebylo dovoleno, protože tím nezabijíme čas — ale

nadšení a důvěru vojska. Záložníci by se pak vrátili do svých domovů s pocitem, že na vojně ztratili několik neděl svého mládí.

Předposlední den se rozloučil se záložníky před praporem pluku velitel pluku. Poslední den před odjezdem dostal každý na památku, že vykonal cvičení, plaketu se svým jménem.

Major gšt. Jiří Sommer.

Npor. děl. Ing. Bohuslav Beneš:

Německé názory na zajišťování pochodu pěších jednotek protitankovými jednotkami.

O zajištění pochodu pěchoty protitankovými jednotkami se píše v odborné literatuře v poslední době velice často. Problém zajištění proti náhlým a překvapujícím útokům nepřátelských obrněných vozidel (OA. i tanků) není doposud spolehlivě a s konečnou platností vyřešen. Někteří vojenští odborníci navrhuji, aby protitanková obrana (OPT.) pěšího pluku byla hipomobilní a odůvodňují to tím, že není možno včlenit motorisované jednotky do pochodových proudů pěchoty. Jiní, v snaze učinit protitankovou jednotku pěšího pluku co nejpohyblivější, pokládají za výhodné úplně ji zmotorisovat.

Abych ukázal, do jaké míry jsou oba, navzájem protichůdné názory, oprávněny, zmíním se stručně o několika úvahách, uveřejněných různými autory v *Militär-Wochenblattu* (v čísle 2, 9, 10, 20 a 34).

Nadporučík německé armády Lorenz píše v článku o použití protitankových zbraní u předvoje, že velitelé předvojů chtějí vědět, jak protitanková četa co nejlépe zajistí předvoje. S hipomobilní protitankovou četou je to celkem snadná věc, neboť před předvojovým houfem a před valným vojem bude se pohybovat protitanková zbraň (velký nebojí ultrakulomet, protitankový kanon), která při správné činnosti poplachové služby zahájí v pravý okamžik palbu na příjíždějící obrněné vozidlo.

Při použití motorisované protitankové zbraně vyvstávají však značné obtíže, způsobené rozdílem v pochodových rychlostech pěchoty a motoru, které se snažíme odstranit různými způsoby, různou taktikou použití motorisovaných protitankových zbraní.

1. Opatrná řešení: Protitankové zbraně jsou taženy obsluhou před valným vojem a před předvojovou hlídkou (anebo jsou tlačeny s ústím hlavně k nepříteli obráceným). Poslední (třetí) protitanková zbraň protitankové čety následuje skoky nebo zajišťuje některý bok pochodového proudu.

2. Postupné překračování, přesahování: Jedna z protitankových zbraní popojede až před předvojovou hlídku, odkolesní a zajede do vyčkávacího postavení, v němž do slova číhá na nepřátelské obrněné vozidlo. Obě zbylé protitankové zbraně zajišťují boky pochodového proudu a přemístí se, jakmile valný voj přejde, znovu k předvojové hlídce (jedním rázem).

3. Třetí řešení nepočítá se stálou ochranou předvojového houfce. Jedna protitanková zbraň se pohybuje, „kýve“ mezi předvojovou hlídkou a valným vojem. Obě zbývající protitankové zbraně zajišťují — jako v předcházejícím odstavci — boky pochodujícího proudu.

Každé z uvedených tří řešení určitým způsobem chrání pochodující proud pěchoty, přece však způsob, jakým se tato ochrana provádí, neodpovídá účelnému použití motorisované protitankové obrany. První řešení nám vnucuje otázku: „Proč je tedy protitanková obrana motorisovaná? Vždyť chceme využít právě její obzvláštní pohyblivosti.“ Nepřítel nebude nikdy činit to, co by se nám hodilo, ale bude se snažit proniknout svými obrněnými a pohyblivými silami na osu pochodu našeho pochodového proudu, a nezdaří-li se, mu to, zaútočí na některém z boků, kde může být velmi nebez-

pečný. A právě tam, v rozhodném okamžiku, nebudou žádné protitankové zbraně, neboť OPT. je opěšalá (viz první řešení), urazí 4 km místo 40 km za hodinu.

Druhé řešení zdá se na první pohled velmi rozumné, ale i ono má svou velkou vadu. Předvojová hlídka se svými patrači je v pohybu a bude v malé chvíli daleko před protitankovou zbraní, při čemž protitanková obrana po určitou dobu, dříve nebo později, podle terénu, nebude působit. Nemohou-li nyní protitankové zbraně, určené k překročení, z jakéhokoli důvodu včas, tedy v rozhodném okamžiku, předjet, je nutné s OPT. více již nepočítat, zřící se jí.

Třetí řešení počíná tím, že s počátku ponechává nemalou část pochodového proudu bez ochrany. Námitka, že pěšák může rychle zmizet v silničních příkopech, neobstojí, i když nablízku (za předvojovým houfcem) je lehký kulomet anebo snad četa těžkých kulometů. Na ono zmizení pěšáka se silnice může mít vliv terén. Nehledě k této nevýhodě, zdá se „kývání“ motorisované jednotky v malých mezích velmi nevýhodné a ne hospodárné, neboť pak stejnou měrou současně trpí pochoduující proud i motor.

Jakým způsobem má tedy být protitankové čety u předvoje použito? Postupujícímu pochodovému proudu je mnohem nepříjemnější ten nepřítel, který přichází a může udeřit s využitím překvapení s boku, nikoli tedy ten, kterého očekáváme zepředu. Zajištění dopředu se člení až k jezdeckým patračům předvojové hlídky organicky, je tedy překvapení vlastně nemožné. Přijíždí-li nyní nepřátelské obrněné vozidlo (O.A., tank), může se čelo předvojové hlídky samo chránit několika protitankovými nájezdovými minami, jež se mohou snadno dopravovat i přenášet a rychle upravit k použití. Mina se prostě položí na vozovku silnice nebo cesty a k výbuchu ji přivede obrněné vozidlo tím, že na ni vjede. Tím se rychle a vážně porouchá a někdy i zničí nebo donutí k ústupu, a ochrany pochodového proudu je dosaženo.

Ochranu boků provádí protitanková četa, která při tom může plně využít své pohyblivosti. Může také pod ochranou jezdeckých patračů předvojové hlídky předjet na důležité křižovatky a provádět zajištění již na nich. Je na pochodovém proudu nezávistá a přece mu může poskytnout jistou ochranu.

Předpokladem tohoto použití protitankových zbraní je podle Lorenze podmínka, aby pěší prapor měl s sebou vždy určité množství protitankových nájezdových min, jež možno podle potřeby vydat nej přednějšími jednotkám praporu.

Jiný autor píše v čísle 9 o použití protitankové roty, že otázka použití této roty není již dnes přece jen tak zcela nerozřešená, aby musila dopravovat v pochodovém proudu protitankové zbraně jejich obsluha (t. j. tlačit anebo je táhnout). Autor předcházejícího článku (npor. Lorenz) přehlíží prý dvě důležité okolnosti:

1) Nynější motorisace protitankové roty musí být úplně využito, neboť je nutné šetřit nohy především lidské obsluze i koním, aby byli při nepřátelském nájezdu všichni boje schopni. Zkušenosti z četných cvičení ukázaly, že koně protiletadlových zbraní pochoduující jednotky musili být večer, k smrti vyčerpání, přímo odtahováni do stájí.

2) Použití protitankové roty po četách bude jen výjimečné. Bude zpravidla soustředěno v rukou velitele této roty. (Přistě dále.)

Oprava.

Ve 4. čísle Pěchotních rozhledů na str. 476 (100) v rovnici 12 má být na pravé straně rovnice psáno *e* jako mocněnec, kdežto celý záporný výraz jako mocnitel a ne jako menšitel. Lask. čtenář to jistě poznal z poznámky v závorce na konci 1. odstavce.